

Cartes

Resposta a Jordi Orobitg, regidor
de Turisme
de Lloret de Mar
Thomas Spieker. Roses.

No sé si els ciutadans de Catalunya i en especial els de Lloret de Mar ens hem de complaure de la seva sobtada capacitat de resposta, senyor Orobitg. Li he de confessar que a mi m'ha deixat ben bocabadat per la nul·la resposta que va donar a la comunitat internacional, quan li demanava explicacions per uns fets que pertanyen clarament a la seva àrea de competències, i la immediata i airada reacció davant la seva "galeria" (ciutadans de Lloret i companys de partit), que possiblement mai no s'hauria assabentat de la seva incomprendible pedanteria, si no hagués estat pel meu escrit.

Permeti'm dir-li que no crec que el titular del seu article, publicat a les pàgines d'opinió del Diari de Girona, sigui cap pregunta, com l'interrogant podria semblar indicar. Jo crec que el fa servir per fer demagògia: l'utilitza per qüestionar quelcom que desconeix i que, com vostè mateix afirma, només "suposa", com és el fet que jo sigui (o no) periodista. Doncs li diré que no, senyor Orobitg, no sóc periodista i vostè menteix (o despista als seus lectors amb més demagògia) quan afirma que "així em presento". Sóc un lliure opinador que, com vostè, gaudeix del privilegi de poder expressar el que veu i el que pensa a les pàgines d'aquest periòdic. I pel que sembla, aquest cop he "topat" amb una mena d'església o reialesa lloretenca, perquè òbviament està molt empipat perquè en plena era de la comunicació, un simple ciutadà immigrant amb ganes d'esbrinar la veritat, hagi pogut aconseguir el seu número de telèfon particular i s'hagi atrevit a trucar-li fins i tot en dia festiu, que aquest altre "insult a sa majestat" se li ha oblidat esmentar-lo.

No vull entrar a valorar la seva actitud d'atribuir-se la facultat de distingir -fins i tot essent clarament implicat- entre periodisme objectiu i "de persecució". Però sí que li diré que si els ciutadans de Lloret de Mar l'han posat allà on és ara, és per representar la Vila sempre i davant de qui sigui, no perquè vostè triï els mitjans amb els que vol parlar i els que no. Perquè si vostè o qualsevol altre responsable de Turisme de Lloret hagués volgut explicar davant la càmera que el que la premsa mundial, inclosa la d'aquí, ha difós com un nou cas de balconing, en realitat només era un desafortunat "accident" com afirma ara, com a mínim la veu de Lloret de Mar, emmudida per la seva prepotència, s'hauria pogut sentir. I no estic segur que als seus conciutadans els agradi que, tal i com afirma en el seu escrit, vostè hagi triat desaprovechar aquesta oportunitat.

I finalment li faré una altra revelació, senyor Orobitg. Les grans corporacions, com ara un important consorci de comunicació alemany o l'Ajuntament de Lloret de Mar, no pateixen manies persecutòries. Cal que aprengui a distingir entre el treball més o menys encertat d'una o diverses redaccions d'una cadena de televisió i una patologia mèdica de la qual només són víctimes les persones. Pel que sembla, vostè es pensa que matant (o desqualificant) el missatger i convertint la seva pròpia incapacitat per donar una resposta adequada en la del seu poble o fins i tot del seu país, pot arreglar els problemes que pateix la imatge i el turisme de Lloret de Mar. Crec que va equivocat. Amb demagògia i populisme possiblement pugui forjar-se una carrera política, però per beneficiar realment el seu poble, cal que prengui mesures que no es prestin a interpretacions "sornegueres", com ara els opuscles que m'han enviat o les paraules que m'ha dedicat.

Robatoris:
acció-reacció
Anna Maria Carabús. GIRONA.

Divendres, un company de feina m'explicava els robatoris que hi ha dia sí, dia també, a la zona de Cassà. Una amiga veterinària comentava que sacrifica gossos perquè entren a robar i els deixen mig morts, l'últim era d'Anglès. Un ??a?mic em deia que l'escopeta de ca?ça sempre havia estat al garatge, però que fa dies que l'han pujada a casa. Fins i tot em deia: Has sentit allò de Vilademuls? 83 anys! Només pensar que podrien ser els avis... Jo assentia amb el cap, pensant que amb això de l'escopeta exagerava, fins que a la nit de dissabte a diumenge ho vaig viure en pròpia pell.

Girona capital, 4 de la matinada. Casa (gens osten?to?sa) amb jardí i dos gossos. Comen?cen a bordar. M'apropro a la porta i veig algú. Em comença a tremolar la mà. Miro per la finestra, és a darrere. Recordant la veterinària obro la porta, Nus, Terri, cap a dins! Encenc tots els llums, po?so la tele i la ràdio de la cuina a tot drap i truco al 112. Tremolo molt. Em dic: Va valenta, tu pots! Em truquen els Mossos: Teniu piscina? (m'ataquen els nervis) No, collons! No tenim piscina! 2 minuts més i ja són aquí! Em trobo els veïns, que amb tant de xivarri s'han despertat i són fora. Ha sortit corrents cap allà! Diuen.

A quarts de 6 del matí s'acabava tot. Vaig entrar a casa, vaig abraçar els gossos i vaig fer el pipí més llarg de la meva vida. L'endemà em van dir que ja l'havien trobat. Tot és molt recent, però aquella nit es va apoderar de mi un instint molt primitiu que desconeixia. No em puc ni imaginar les famílies que han patit els robatoris amb violència. Tenim un problema immens i, tard o d'hora, en una direcció o en una altra, en passarà una de grossa. Volia explicar-vos-ho perquè mai se sap si aquest relat pot servir d'ajuda per algú i perquè amb uns bons veïns tot és més fàcil, gràcies Montse i Paco.

Agraïment
a l'hospital
Josep Trueta

família vilanova i turró. girona.

Hem arribat al final d'un llarg camí juntament amb els meus fills. Escriure aquestes ratlles es fa difícil, però neixen d'una força antiga, d'una necessitat absoluta de donar les gràcies a la bona gent. No sé com puc agrair tot el que un grup de persones, de professionals, han fet per poder ajudar que en Joan tirés endavant i lluités per la seva vida, plena de moments meravellosos viscuts tots plegats en família.

Volem donar les gràcies a tots, sense noms, perquè tots junts: metges, infermers, zeladors,... tots ells, ens han fet costat en tot moment, a nosaltres, la família, però sobretot a ell, a ell, a en Joan.

Volem agrair públicament la qualitat humana de tot el personal de l'hospital Trueta de Girona, per damunt fins i tot de les seves obligacions professionals, que també són admirables i reconegudes arreu.

A vegades, encara que vulguem lluitar amb totes les forces contra un destí implacable, arribem a acceptar que no es pot fer res davant de la tossuda i injusta mort. És en aquests moments de tristesa, de dolor infinit però contingut, que tenim la lucidesa de poder entendre quina ha estat la gran sort d'en Joan en aquests darrers mesos: poder passar els teus últims mesos, protegit, mimat i embolcallat per aquest personal sanitari tan compromès amb la seva malaltia i amb la qualitat de vida dels seus últims dies.

Tota aqueta dedicació generosa i tot aquest amor rebut, ens dóna pau interior i ens reconforta davant els dies d'enyorança que ens tocarà viure a partir d'ara. Tenim la certesa absoluta que en Joan els donaria unes gràcies infinites, i una abraçada eterna; i ara, d'aquesta manera, amb aquestes ratlles senzilles, ens toca fer-ho a nosaltres, en nom seu.

Gràcies a tots de tot cor!

I per en Joan... un arreveure!